

handling i Borgerrepræsentationen. En af de første Mandage vil der blive vedtaget Lønforhøjelser til et Beløb af henimod 2 Mill. Kr. til samtlige Københavns Kommunes Arbejdere og Funktionærer, saa ærede Medlemmer kunne være trygge med Hensyn til dem; dem skulle vi nok sørge for (*Ordføreren* [P. T. Nielsen]: Ere Skovarbejderne indbefattede deri?) Ja, alle ere indbefattede deri. (*Ordføreren* [P. T. Nielsen]: Med de 20 pCt. og de 40 Øre?) Jeg kan ikke udtale mig om alle Enkeltheder, jeg har ikke Forslaget her; men 2 Millioner ere ikke nogen ringe Lønforhøjelse at give til Københavns Kommunes Arbejdere, saa der bliver noget til dem alle sammen. Men saa maa hertil føjes andre Kaar, som disse Skovarbejdere have, og som Statens ikke kende til. Vore Skovarbejdere have alle sammen Pensionsret, i Tilfælde af Sygdom faa de fuld Dagløn og Pension, i Ulykkestilfælde $\frac{2}{3}$ af deres Løn udbetalt som Pension. Det er store Goder, det kende Statens Arbejdere ikke til; ogsaa her ere vore Arbejdere altsaa langt bedre stillede, saa det ærede Medlem kan være saa tryk med Hensyn til Københavns Arbejdere. Men den ærede Ordfører har altid for Skik bare at lede Samtalen bort; naar han sidder i en Saks og er i Klemme, søger han at faa Samtalen drejet væk og ind paa noget andet. Nu tale vi om Sultelønnen for Statens Skovarbejdere og ikke om noget andet, lad os holde os dertil! Her have vi nemlig ingen Indflydelse paa, hvad Københavns Arbejdere skulle have, og det er paavist, at deres Kaar staa langt over dem, Staten byder sine Arbejdere.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Landbrugsminister. Han bliver ved at fortælle om den uhyre Overraskelse, det har været for ham at se disse Ændringsforslag, skønt de var præsenterede for ham i Finansudvalget og stod paa Samraadslisten. Den ærede Minister ved jo meget godt, at man ikke paa Samraadslisten stiller Ændringsforslag op, men at det resulterer i Ændringsforslag, og det gælder ogsaa en hel Række andre Spørgsmaal, der staa paa denne Samraadsliste, at de blot ere opførte som Samraad, men senere have givet sig Udtryk i Ændringsforslag. Der er saaledes større Tilskud til Frk. Lauridsens Skole i Sorø, Forhøjelse af Understøttelse til ældre studerende, en Bevilling til Bevaring af Skolebørns Tænder, Lønforhøjelser ved Hærens Værksteder, altsammen noget, der staa her som Samraad. Det er jo ikke for at

faa en Samtale med en Minister, aldeles ikke! Det kan naturligvis være meget behageligt at tale med en Minister, men det er jo ikke Opgaven. Den højtærede Minister ved meget godt, at naar han ser dette, kommer der Ændringsforslag. Saa siger han, at vi have ikke diskuteret med ham. Men den højtærede Minister ved jo ogsaa godt, at det er ikke Skik at holde lange Forhandlinger i Finansudvalget, og at Formanden stadig minder om: Vi skulle ikke diskutere med Ministeren, det gøre vi bagefter, dette er ikke et Diskussionsmøde, vi høre Ministerens Mening og ikke andet, og saa tage vi vort Standpunkt bagefter. Ministeren erklærede, at han vilde ikke stille noget Ændringsforslag, og som Følge deraf vilde vi gøre det, det er vor Ret, det have vi gjort, og det kan Ministeren slet ikke beklage sig over. Men saa er det, at man ved saadanne Sager som denne altid hænger sig i det rent formelle, altid ser paa Skallen, aldrig paa Kærnen, aldrig giver sig af med det reelle. Saa finder man paa de hundrede Formaliteter, som ikke ere iagttagne.

Det er en lang og trang Vej, naar en Dagløn paa 1 Kr. 30 Øre skal forbedres med 40 Øre, men nu ere vi dog allerede saa vidt, at det skal undersøges, skønt der slet ikke er nogen Undersøgelse nødvendig. Vi fik jo en Række udførlige Oplysninger angaaende denne Sag i Fjor fra Ministeriet, og de gælde jo endnu i Aar, saa det er slet ikke nødvendigt at undersøge det. Her gælder det Handling og ikke en lang Undersøgelse, naar man skal hjælpe de Folk lidt.

Saa nævnede den højtærede Minister, at det at stille Forslag om Nedsættelse af en Kommission til at undersøge noget vedrørende Administrationen er noget saa forfærdeligt. Det er det slet ikke, naar der fra Administrationens Side i Aarevis er vist Forsømmelighed, som har kostet Staten mange Penge hvert eneste Aar; og naar Administrationen ikke vil skride ind og ikke vil lytte til de Røster, der paapege denne Forsømmelighed og Slendrian, som finder Sted, er det vor Pligt at gribe ind, og derfor stille vi vort Forslag om en Kommission.

Landbrugsministeren (*Anders Nielsen*): Det ærede Medlem besværer sig over Ordføreren og siger, at den ærede Ordfører er vanskelig at diskutere med. Jeg har ogsaa Indtrykket af, at den ærede Ordfører er vanskelig at diskutere med for det ærede Medlem af visse Grunde. For